

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1387/2021
19.01.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Радослава Петровића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Душана Марковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лазаревцу К.бр.331/19 од 25.01.2021. године и Вишег суда у Београду Кж1.бр.499/21 од 16.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 19.01.2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Душана Марковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лазаревцу К.бр.331/19 од 25.01.2021. године и Вишег суда у Београду Кж1.бр.499/21 од 16.09.2021. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу К.бр.331/19 од 25.01.2021. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци и одређено је да се иста неће извршити ако окривљени за време проверавања од 3 (три) године од правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка накнади оштећеном ББ износ од 63.750,00 динара и то на име трошкова његовог пуномоћника, те Основном јавном тужилаштву у Лазаревцу износ од 10.596,57 динара на име израде налаза и мишљења вештака др Стевана Бајовића и суду износ од 2.322,39 динара на име приступа вештака на главни претрес, као и да на име паушала накнади суду износ од 5.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности

пресуде. Оштећени ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1.бр.499/21 од 16.09.2021. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Душана Марковића и потврђена је пресуда Основног суда у Лазаревцу К.бр.331/19 од 25.01.2021. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Душан Марковић, због повреда закона из члана 16. став 5, члана 419, члана 438. став 1. тачка 11), члана 438. став 2. тачка 1) и 2) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да у смислу члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП укине у целости пресуде Основног суда у Лазаревцу К.бр.331/19 од 25.01.2021. године и Вишег суда у Београду Кж1.бр.499/21 од 16.09.2021. године и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или да у смислу члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП преиначи наведене пресуде тако што ће окривљеног ослободити од одговорности и обавезати Основни суд у Лазаревцу да окривљеном надокнади трошкове кривичног поступка у укупном износу од 384.750,00 динара (износ од 394.750,00 динара по трошковнику, увећан за износе од по 45.000,00 динара на име састављања жалбе и захтева за заштиту законитости).

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да се побијана правноснажна пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати и то на исказу сведока ВВ, очуха оштећеног датом на записнику пред Основним јавним тужиоцем у Лазаревцу дана 25.04.2019. године под бројем Кт.бр.376/18, а који исказ је суд незаконито прочитао на главном претресу, уместо да овог сведока непосредно испита на главном претресу. Као разлог због чега суд није могао да побијану правноснажну пресуду заснује на исказу сведока ВВ датом пред ОЈТ у Лазаревцу, бранилац окривљеног истиче да је суд наведени доказ извео супротно члану 406. ЗКП, јер се странке у конкретном случају нису на главном претресу сагласиле са читањем исказа сведока ВВ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер одредба члана 406. став 1. тачка 2) ЗКП омогућава суду да на главном претресу изведе доказ путем вршења увида или читања садржине записника о исказу сведока уколико су странке сагласне да се тако поступи уместо непосредног испитивања сведока који није присутан и то без обзира да ли је био позван или не. Упознавањем на главном претресу одржаном дана 10.03.2020. године са садржином записника о исказу сведока ВВ који је он дао пред Основним јавним тужиоцем у Лазаревцу дана 25.04.2019. године, уместо непосредног испитивања наведеног сведока на главном претресу, а што је првостепени суд учинио на сагласан предлог странака, суд је поступио у свему законито, сагласно процесној одредби члана 406. став 1. тачка 2) ЗКП, те је читањем наведеног записника извео дозвољени доказ, при чему ни окривљени, а ни његов бранилац касније током поступка нису имали примедбе на извођење овог доказа, а што произилази из списка предмета. Следствено наведеном, Врховни касациони суд налази да је првостепени суд у доказном поступку извео доказ на којем се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда може заснивати, те да стога није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју бранилац окривљеног неосновано указује у поднетом захтеву за заштиту законитости.

Поред тога, по налажењу Врховног касационог суда, неосновани су и наводи захтева браниоца окривљеног у делу у којем као незаконит доказ на којем је суд засновао побијану правноснажну пресуду означава фотографије о повредама оштећеног, истицањем да извођење овог доказа није предложено од стране јавног тужиоца, оштећеног и његовог пуномоћника, већ је пуномоћник оштећеног ове фотографије само показао вештаку приликом његовог испитивања у вези датог налаза и мишљења и то на главном претресу дана 21.01.2021. године, при чему извођење овог доказа није предложено ни од стране одбране.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани из разлога јер је првостепени суд могао да, и без предлога странака, изведе наведени доказ који је тиме и законит и то у конкретном случају вршењем увида у фотографије о повредама оштећеног на главном претресу одржаном дана 21.01.2021. године, а како то произилази из списка предмета. Ово имајући у виду да је одредбом члана 15. став 4. ЗКП суду дата могућност, односно овлашћење, да изузетно сам одреди да се допунски докази изведу, ако оцени да су изведени докази противречни или нејасни и да је то неопходно да би се предмет доказивања свестрано расправио, а што је у предметном кривичном поступку управо био случај.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева, као разлог његовог подношења, истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, с тим што бранилац ову повреду закона

суштински образлаже тако што оспорава и полемише са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне коју су дали нижестепени судови и изношењем сопственог чињеничног закључка да окривљени критичном приликом није ударио оштећеног. Ово имајући у виду да бранилац истиче да је суд осуђујућу пресуду засновао на претпоставкама и на неистинитом и недоследном исказу оштећеног који је током поступка више пута измењен, уместо да поклони веру доследним исказима сведока који су непосредни очевици критичног догађаја, а посебно исказу сведока ГГ кога је предложио сам оштећени, при чему из налаза и мишљења вештака др Стевана Бајовића произилази да у конкретном случају није могуће са сигурношћу утврдити механизам настанка повреде код оштећеног.

Како, дакле, бранилац окривљеног у поднетом захтеву, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 1. ЗКП), док суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева наводи и повреду одредбе члана 16. став 5. ЗКП, истицањем да је суд у конкретном случају требало да реши у корист окривљеног и да га ослободи од оптужбе јер није на несумњив начин утврђено да је окривљени критичном приликом повредио оштећеног. Осим тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева наводи и повреду одредбе члана 419. ЗКП, истицањем да суд није савесно ценио све изведене доказе, већ је поклонио веру само оним доказима који иду на штету окривљеног. Такође, бранилац окривљеног указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, истицањем да је изрека првостепене пресуде неразумљива у делу у којем се описује начин на који је окривљени наводно повредио оштећеног, јер није прецизирано у који део тела је окривљени ударио оштећеног, колико пута и на који тачно начин. Бранилац окривљеног указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да су разлози који су наведени у побијаним пресудама нејасни и у знатној мери противречни, те да постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуда о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија и због повреда одредаба члана 16. став 5, члана 419, члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је Врховни касациони суд и у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Душана Марковића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић